

ח'ו' ישינ' ד' :

ציאות השבת פרק ראשון שבת

מסורת הש"ס

(א) וישינ' הוהא דלא אחר קליט' כמי שמונה דמיא אלא להחמיר דלא להקל נמי אחריו איז זיך ד"ה ברה"י כיס משמח לו: (ב) אין זה קושי כ"כ דהא לא קאמר הא עקירה ודילי' כפי אלא דלמא קאמר: (ג) לא נחשט לי דה"ה למימר דלמי' דלא הי' טיפו כה"ה ולבנת מקום פטור או כדמלי' הוא ועד דה"ה אבי למימר חפשא מילין העומד כה"ה ויטו טיפו לה"ה אלא חסא מניחיו נקט דכדשט אה' לא מלי' להשכיח דלרנן הי' עיקר דה"ה ויטו כדמלי' לו מקום פטור ולי' הי' כדמלי' טיפו דלמי' ויטו נגמר כדשט אחר שדי טיפו כה' עיקר:

רבינו חננאל

והחזין ודילמא הנחה ע"ג מקום ד' לא בעי' אבל עקירה ע"ג מקום ד' בעי' דהא לא שמעין ליה לר' עקיבא מהא מחזינן אלא בחנה כבוד' אלא אמר רב יוסף ר' היא כו' ונחת.

ובסוף י' דליל למעלה מ' לאו איר ר"ה הוא אלא איר מקום פטור הוא ואפי' קלוטה לוכא: וזרק ממושיט. דלילי ממושיט מרה"י לרה"י דרך ר"ה אפי' למעלה מ' קיימא לן ב' הורקס' דמיז' דילי' אה הקרשים מו' לו וכן רה"י וינייהס ר"ה ולא היו זורקים אותם שלא יתקלקלו: **ודילמא הנחה הוא דלא בעי'.** מדקתני ר"ע מחייב אכל עקירה בעי' מעל גבי מקום ד' מדלא קתני ר"ע מחייב שמים אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה: זרק. מרה"י מחתמל' ד' לסקף ד' ונח' ע"ג וז' כל עץ היוצא מן הכותל קרי וז' רבי מחייב. אלא דלא בעי' הנחה על מקום ד' שדי נוסו כתר עיקר. והיו כמנוח כרה"ה על מקום ד' דעיקר מחייב ליה לנזק: מחייב כיה ר' שפיס. דהוי כאלו נח כרה"י וחזר ועקר משום והכנים לרה"ה. אלא דלא עקירה בעי' ולא הנחה בעי' ע"ג מקום ד': מקורה

יוסף הא מני רבי היא הי' רבי אילימא הא ר' דתניא וזרק ונח ע"ג וז' כל שהוא רבי מחייב וחכמים פוטרי' התם כדבעי' למימר לקמן כדאבי' דאמר אביי הבא באלין העומד ברה"י וגופו נוטה לרה"ה וזרק ונח אנופו דר' סבר אמר' ישידי נופו בחר עיקרו ורבנן סברי לא אמר' שדי נופו בחר עיקרו אלא הא ר' דתניא זרק מרה"י לרה"י ורה"י באמצע' ר' מחייב וחכמים פוטרי' ואמר ר' יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתייה אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה אלא לא בעי' עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עולה רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא

ר"א בעי' הא עקירה בעי'. פירש' דייק מדלא מחייב ב' אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה וקשה (ב) דילמא הא דלא מחייב ב' משום דלא מחייב חלוליה במקום אכ ועוד דבסמך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי ב' אפי' דקתני סתם רבי מחייב הי' לר"ע מניל דלא מחייב שמים ונראה לפרש דפריך הא עקירה בעי' דלפי' ממשכן שהיו נוטלי' מחיבתן שהיו בנה ארבע על ארבע ונחמין ליד עושי המלאכה ולפי' מה שפירשתי לעיל דדרשין מאל' יא' איש מתקומן אחי נמי שפיר דנעקירה מיירי: **אלא** א"ר יוסף ב' קשה לרשב"א מה לריבין רבה ורב יוסף להעמיד המשנה כהנאים והא כהנא' להו כפ"ד דעירובין (ד' נט. וס) דמחשבתו משויא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השתין ורב חייב טעמא ופריך והא בעינן מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משויא ליה מקום ד' לא מינחא הכי הא דאמר רבה זרק כפי כלל או כפי כשנן חייב וכו' ותי' ר"ה דהא דאמר מחשבתו משויא ליה מקום היינו היכא דלא נחא ל' בעינן אחר אלא בעינן זה כמו משתין ורק שאינו יכול להשתין או לרוק בעינן אחר וכן זרק כפי כלל שרצונו שאלכלו הכלל או שישורף העץ כדכשן ולי"ג התם ונח כפי כלל דנח משתין דלין כוונתו לכך אכל הכא אינו חושש אם מקבל בידו או כבלי אש חסר והא דאמר לקמן (ד' ה.) ה"א היכא דאחשבה לידו אכ"ג דניחא ליה שיקבלו ע"כ' כמו בידו היינו משום דקאמר דידו של אדם חשבה לו כד' על ד' אכל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא נחא ליה בע"א: **זרק** ונח ע"ג וז' כל שהוא ר' מחייב. וא"ת אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא בעי' הא עקירה בעי' וי"ל דנללו הכי פריך שפיר אכל קשה לפסידם דגרסי' לקמן בהזכור (ד' ז.) על מילתא דרב יהודה דאמר בסמך מחייב היה רבי שמים ויחיד רב חסדא וקא קשיא ליה למימר דמחייב רבי חסדא דמחייב אכ וכו' א"ל רב יוסף מר אדר' ממני לא אכתי אלא אדר' יהודה ממניין לה לדברי ר"י דאמר חייב ב' אכל לר' לא מחייב ב' דלא מחייב ר' חסדא דמחייב אכ אס כן מה מירך רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא בעי' הא עקירה בעי' וי"ל דסבר רב יוסף דדוקא חלוליה דר"ע דליכא הנחה כלל איכא למיפך הא עקירה בעי' אכל אר' דבעי' הנחה ע"ג וז' כל שהוא ה"ה דלעקירה כניא בכל שהוא ומיהו להש"ס בסמך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי יזר דילמא אחרים בעי' עקירת מקום ד' ולא כניא בכל שהוא כמו בהנחה ולר"ת נראה דגרסינן בהזכור יחיד רב יוסף וקא קשיא ליה לר' יוסף בהזכור (ס): דרבי לא מחייב חלוליה במקום אכ דמני' ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר"ת נראה דלחזקא גירסת דמני' רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב ב' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדר' יוסף דהתם אומר בהדיא רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו לא מחייב ר"י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמ' דרב יהודה קאמר "ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סבירא ליה: **בא"ל** העומד ברה"י וגופו נוטה לרה"ה וזרק ונח אנופו דר' סבר אמר' ישידי נופו בחר עיקרו ורבנן סברי לא אמר' שדי נופו בחר עיקרו אלא הא ר' דתניא זרק מרה"י לרה"י ורה"י באמצע' ר' מחייב וחכמים פוטרי' ואמר ר' יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתייה אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה אלא לא בעי' עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עולה רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא

דיוטא אחת דר"ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות ועוד אומר ר"י דהא דקאמר הש"ס אכל למטה מעשרה ד"ה חייב דאמרינן קלוטה כמי שהונחה היינו לרבנן אכל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום דלפי' זורק ממושיט דלי סבר כמי שהונחה דמיא (א) אלא הוה מני למילף זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון דכמי שהונחה דמיא הו' (זורק למעלה מעשר') כזרק מרה"י למקום פטור וממקום פטור לרה"י ולא דמי כלל למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר נחמלע אלא ע"כ כיון דסבר ילפינן זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא והשתא אחי שפיר דפריך למוימר דפשיטא ליה כו' ואחי נמי שפיר דלא מני למימר לעיל אכל למעלה מ' ד"ה חייב דלפי' זורק ממושיט דלר"ע לא מני למילף כיון דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע קל' דהא רב חסדא בעי' נמי בהזכור (לקמן דף יז.) כמו רבה דהכל ואי הא דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא קשה דלכ"ע כמי שהונחה דמיא ולקמן בפירוקין (דף ת.) משמע דדוקא כרה"י לא בעי' רב חסדא הנחה ע"ג במקום ארבעה ומיהו רשב"א פירש בסמך אף כרה"י לא בעי' רב חסדא חסדא: **ור"א** הנהא הוא

ר"א בעי' הא עקירה בעי'. פירש' דייק מדלא מחייב ב' אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה וקשה (ב) דילמא הא דלא מחייב ב' משום דלא מחייב חלוליה במקום אכ ועוד דבסמך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי ב' אפי' דקתני סתם רבי מחייב הי' לר"ע מניל דלא מחייב שמים ונראה לפרש דפריך הא עקירה בעי' דלפי' ממשכן שהיו נוטלי' מחיבתן שהיו בנה ארבע על ארבע ונחמין ליד עושי המלאכה ולפי' מה שפירשתי לעיל דדרשין מאל' יא' איש מתקומן אחי נמי שפיר דנעקירה מיירי: **אלא** א"ר יוסף ב' קשה לרשב"א מה לריבין רבה ורב יוסף להעמיד המשנה כהנאים והא כהנא' להו כפ"ד דעירובין (ד' נט. וס) דמחשבתו משויא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השתין ורב חייב טעמא ופריך והא בעינן מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משויא ליה מקום ד' לא מינחא הכי הא דאמר רבה זרק כפי כלל או כפי כשנן חייב וכו' ותי' ר"ה דהא דאמר מחשבתו משויא ליה מקום היינו היכא דלא נחא ל' בעינן אחר אלא בעינן זה כמו משתין ורק שאינו יכול להשתין או לרוק בעינן אחר וכן זרק כפי כלל שרצונו שאלכלו הכלל או שישורף העץ כדכשן ולי"ג התם ונח כפי כלל דנח משתין דלין כוונתו לכך אכל הכא אינו חושש אם מקבל בידו או כבלי אש חסר והא דאמר לקמן (ד' ה.) ה"א היכא דאחשבה לידו אכ"ג דניחא ליה שיקבלו ע"כ' כמו בידו היינו משום דקאמר דידו של אדם חשבה לו כד' על ד' אכל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא נחא ליה בע"א: **זרק** ונח ע"ג וז' כל שהוא ר' מחייב. וא"ת אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא בעי' הא עקירה בעי' וי"ל דנללו הכי פריך שפיר אכל קשה לפסידם דגרסי' לקמן בהזכור (ד' ז.) על מילתא דרב יהודה דאמר בסמך מחייב היה רבי שמים ויחיד רב חסדא וקא קשיא ליה למימר דמחייב רבי חסדא דמחייב אכ וכו' א"ל רב יוסף מר אדר' ממני לא אכתי אלא אדר' יהודה ממניין לה לדברי ר"י דאמר חייב ב' אכל לר' לא מחייב ב' דלא מחייב ר' חסדא דמחייב אכ אס כן מה מירך רב יוסף הא מני ר' היא אכתי תקשה דילמא הנחה הוא דלא בעי' הא עקירה בעי' וי"ל דסבר רב יוסף דדוקא חלוליה דר"ע דליכא הנחה כלל איכא למיפך הא עקירה בעי' אכל אר' דבעי' הנחה ע"ג וז' כל שהוא ה"ה דלעקירה כניא בכל שהוא ומיהו להש"ס בסמך לית ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי יזר דילמא אחרים בעי' עקירת מקום ד' ולא כניא בכל שהוא כמו בהנחה ולר"ת נראה דגרסינן בהזכור יחיד רב יוסף וקא קשיא ליה לר' יוסף בהזכור (ס): דרבי לא מחייב חלוליה במקום אכ דמני' ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר"ת נראה דלחזקא גירסת דמני' רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב ב' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדר' יוסף דהתם אומר בהדיא רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו לא מחייב ר"י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמ' דרב יהודה קאמר "ורב יהודה מחייב שמים וליה לא סבירא ליה: **בא"ל** העומד ברה"י וגופו נוטה לרה"ה וזרק ונח אנופו דר' סבר אמר' ישידי נופו בחר עיקרו ורבנן סברי לא אמר' שדי נופו בחר עיקרו אלא הא ר' דתניא זרק מרה"י לרה"י ורה"י באמצע' ר' מחייב וחכמים פוטרי' ואמר ר' יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתייה אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה אלא לא בעי' עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עולה רב ושמואל דאמרי תרווייהו לא

לא

